

Եկեք ինձի, բոլոր յոզևած ու բերնատրուածներ...

Մատթէւոյ 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Փետրեմբեր, 2020թ.
№2 (119)

Հայրէկ տեսնած 2009թ. Դպրեմբեր

ՏԻՐՈՋ ՀԵՏ ԿԱՊԵ ԿՏՐԵԼԸ
ԿՏԱՆԳԱԿՈՐ Է

ՀՐԱՅՐ ԵՂԵՐՈՐ ԴՊՐՈԿԱԿԱՆ
ՀՈՒՇԵՐԻԿ

ԱՍՏԿԱԾ ԱՆՈՒՄ Է ԱՅՆ,
ԻՆՉ ԿԱՆԿԱՆՈՒՄ Է

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Փետրվար, 2020թ. №2(119)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Մամիկոն Դազարյան

Տիրոջ հետ կապը կտրելը վտանգավոր է.....1

Հրայր եղբոր դպրոցական հուշերից.....4

Աստված անում է այն, ինչ ցանկանում է.....10

Նոր հարևանները.....11

Քրիստոնյաների կյանքից.....16

Միտելի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ բերքի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միտելի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ՏԻՐՈՋ ՀԵՏ ԿԱՊԸ ԿՏՐԵԼԸ ՎՏԱՆՔԱՎՈՐ Է

Սիրելիներ, ես այսօր ուզում եմ խոսել այն մասին, որ ոմանք ժամանակին ունեցել են Տիրոջ հետ սերտ կապ, բայց հիմա այն կորցրել են: Սատանայի գլխավոր նպատակներից մեկն է կտրել հավատացյալի կապը Տիրոջ հետ: Դուք լավ գիտեք, որ պատերազմի ժամանակ պարտիզաններին հրաման էր տրվում կտրել կապը առաջնագծի և գլխավոր շտաբի միջև: Կապի միջոցով են առաջնագծում իմանում, թե ո՞ր կողմ գնան կամ ի՞նչ անեն, կապի միջոցով է մատակարարվում զենքն ու զինամթերքը, ինչպես նաև սնունդը: Գիտե՞ք ինչքան վտանգավոր է խզել կապը, հաղորդակցությունն ու մտերմությունը Տիրոջ հետ:

Սիրելիներ, Սուրբ Գրքի շատ տեղերում գրված է այդ վտանգավոր երևույթի մասին: Օրինակ՝ դուք երևի շատ լավ հիշում եք Սամսոնին: Դատավորաց գրքի 16:20 խոսքում գրված է. «Ու կինը ըսաւ, Ով Սամփսոն, Փղշտացիք քու վրադ կու գան. և անհկա քունէն արթննալով՝ ըսաւ, Ելլեմ, ու առաջուան անգամներուն պէս թօթուիմ. և անհկա չէր գիտեր որ Տէրը իրմէ գացեր է»: Գիտե՞ք, որ Դաւիթան Սամսոնի կյանքում առաջին

կինը չէր, այլ երրորդն էր: Նա նույն բանով երեք անգամ արդեն խաբվել էր: Դաւիթայի միջոցով սատանայի գործակալներն իմացան Սամսոնի զորության գաղտնիքը: Դաւիթան այդ խաբեության համար իր գումարն ստացավ, իսկ Սամսոնի աչքերը փորեցին՝ այն նույն աչքերը, որոնցով նա գայթակղվել էր: Սամսոնի ծնողները նրան ասում էին. «...Մի՞թէ քու եղբայրներուդ աղջիկներուն մէջ, ու իմ բոլոր ժողովուրդիս մէջ կին չկա՞՞» որ դուն անթլփատ փղշտացիներէն կին առնելու պիտի երթաս. բայց Սամփսոն իր հօրը ըսավ, Չանհկա ինծի առ, քանզի իմ աչքերուս անհկա հաճելի է» (Դատ. 14:3):

Մարմնի ճրագը աչքն է, և եթե աչքերդ մաքուր են, ապա բոլոր մարմինդ լուսավոր է, իսկ եթե աչքդ վատ է, ապա ամբողջ մարմինդ մութ կլինի: Խնդրում եմ ձեզ, եկե՛ք Տիրոջ լույսի առջև, քանզի Տիրոջ գալուստը մոտ է: Մտերմացե՛ք Տիրոջ հետ, հաղորդակցվե՛ք Նրա հետ, ու դուք Տիրոջ փառքը կտեսնեք:

Սիրելիներս, շատերն անհոգության պատճառով կտրել են կապը Տիրոջ հետ: Հիշու՞մ եք, Հովնանի մարգարեության մեջ, երբ ծովը փոթորկ-

Փեյթիվաթ, 2020թ., ՇՆՁ (119)

ված էր, նավապետը մոտեցավ հանգիստ քնած Հովնանին և ասաց. «Քեզի ի՞նչ եղաւ, ով խորունկ քնացող. ելիր ու քու Աստուծոյդ աղաղակէ, թերևս Աստուած մեզ յիշէ, որ չկորսուինք» (Հովնան 1:6): Այն հավատացյալը, որն ինչ-որ բան ծածկում է իր կյանքում, վնասներ է կրում: Չգույշ եղեք, որպեսզի վնասներ չկրեք, քանզի այդ ժամանակ վնաս է կրում ոչ միայն տվյալ անձը, այլ նաև նրա ընտանիքն ու եկեղեցին:

Գիտեք, հավատացյալներ կան, որ ծարավ են Տիրոջ Խոսքին. տա Աստված, որ այդպիսի հավատացյալներն ավելի շատանան: Երբ Հակոբին հայտնվեց հրեշտակը, Հակոբը չասաց, թե՛ փառք Աստծուն, առավոտյան կելնեմ ու ընտանիքիս կվկայեմ, որ Տիրոջ հրեշտակին տեսա: Ո՛չ, նա ողջ գիշեր մարտնչեց, որպեսզի Տիրոջից օրհնություն ստանա: Երանի՛ այն հավատացյալին, ում մեջ կա այդ փափագն ու ծարավը: Ես երբեմն Տիրոջն անկեղծ ասում եմ, որ եթե բռնեմ Նրան, ապա Հակոբի նման

մինչև արշալույս բաց չեմ թողնի:

Սիրելիներ՛, աշխարհի մարդկանց (և ոչ միայն աշխարհի, այլև մարմնավոր հավատացյալների) բաժինն այս կյանքում է: Իսկ ճշմարիտ հավատացյալն ասում է. «Երբ առավոտյան արթնանամ, Տիրոջ դեմքից պիտի կշտանամ»: Գիշերը քնելուց առաջ ասում եմ. «Տե՛ր, թող իմ կյանքում էլ կատարվի Երգ Երգոցի խոսքերը՝ թող ես քնեմ, բայց իմ սիրտը արթուն լինի, որ լսեմ Զո՛ւ շատ ջրերի նմանվող ձայնը»:

Եղբայրներ՛, քույրեր՛, Տիրոջ հետ հանդիպած մարդիկ սկսել են արդեն բոլորովին ուրիշ կյանքով ապրել: Թող Աստված օգնի մեզ, բացի մեր աչքերը, որ տեսնենք, թե ինչ կյանքով ենք ապրում: Չգտեք, որ Դավիթ թագավորի նման նախանձեք մույնիսկ այն թռչուններին, որոնք բույն են հյուսում Տիրոջ տան տանիքի տակ: Ողբ Երեմիա 2-րդ գլխի 18-19 խոսքերում այսպես է գրված. «Անոնց սիրտը Տերոջը աղաղակեց. ով Սիօնի աղջկան պարիսպը, ցորեկ ու գիշեր հեղեղի պես արցունք թափե. քեզի հանգիստ մի տար, աչքիդ բիրը չդադարի: Ելիր, գիշերով աղաղակէ գիշերուան պահերուն սկիզբը. քու սիրտդ ջուրի պես թափէ Տերոջը երեսին առջև, ձեռքերդ անոր վերցուր քու տողոցդ հոգիներուն համար, որոնք ամեն փողոցներուն գլուխը անօթութենէ կը մարին»:

Եթե այսօր տանը չապաշխարող ամուսին ու երեխաներ ունեք, քննու-

թյուն արեք, թե ինչու նրանք չեն ապաշխարում: Գուցե դուք ձեր պահվածքով խոչընդոտում եք նրանց փրկությանը: Դուք ձեր ապրած կյանքով կարող եք նրանց օգնել, բայց կարող եք նաև խանգարել ապաշխարելուն: Շատացրե՛ք ձեր աղոթքները ձեր ընտանիքների անդամների համար, հանգիստ մի՛ տվեք ձեզ:

Միբելիներս, մեր ընտանիքում ինչ որ լինում է, ես եկեղեցուց չեմ ծածկում: Դուք գիտեք, որ մեր փոքր տղան Աբրահամն է: Նրա վիճակը լավ չէր: Գիտե՞ք ինչքան աղոթքներ են երկինք բարձրացել նրա ապաշխարության համար: Մի աբողջ գիշեր ծնկի եկած միայն կրկնել են. «Տե՛ր, ողորմիր Աբրահամին»: Եվ փառք Աստծուն, Աստված ողորմաց նրան, հրաշք կատարեց նրա կյանքում:

Մարդն ինքն իրենով ոչինչ չի կարող անել, մարդու սիրտը Տերն է փոխում: Եղիա մարգարեն ասում է. «Սրտերը դարձնողը Տերն է»: Ոչ թե պետք է անընդհատ ասել՝ ապաշխարիր, այլ պետք է շատացնել աղոթքները: Ինչպես ասում է մարգարեն՝ «այն արցունքները, որ թափում ես, պարապ չեն գնալու»: Քույրերից մեկը երկար տարիներ իր սենյակի անկյունում արցունքով ու աղաչանքով աղոթում է իր որդիների ապաշխարության համար, բայց իր կենդանության օրոք դա չի տեսնում: Մոր մահից հետո որդիները որոշում են տունը վերանորոգել, և երբ հատակի տախ-

տակները քանդելով գալիս հասնում են այդ անկյունին, Սուրբ Հոգին նրանց ասում է. «Դուք գիտե՞ք, թե ձեր մայրը ինչքան արցունք է թափել այդ անկյունում ձեր ապաշխարության համար», նրանց սրտերը փշրվում են, և նրանք ապաշխարում, դարձի են գալիս:

Եղբայրներ՛, քույրեր՛, դադար մի՛ առեք, տեղ տվեք Տիրոջը, և Նրա փառքը պիտի տեսնեք: Հիշո՞ւմ եք Եզեկիա թագավորին, երբ Տերը նրան ասաց՝ գնա քո տան համար պատվեր տուր, որ պիտի մեռնես: Գիտե՞ք ինչքան դժվար բան է մարդուն ասել՝ պիտի մեռնես, սակայն քանի որ Աստված էր պատվիրել, մարգարեն պարտավոր էր դա ասել: Եվ ինչ կատարվեց... մարգարեն դեռ միջին գավիթից դուրս չեկած՝ այդ կարճ ընթացքում Եզեկիան սրտանց և արցունքով աղոթք արեց, և Աստված նրա աղոթքը լսեց. «Դարձիր, ու իմ ժողովուրդիս իշխանին Եզեկիայի, ըստ, Քու հօրդ Դաիթի Տեր Աստուածը այսպես կ'ըստ. Քու աղօթքդ լսեցի, քու աչքերիդ արցունքը տեսայ. ահա քեզ պիտի բժշկեն, ու երբորդ օրը Տերոջը տունը պիտի ելլես» (Դ Թագ 20:5):

Հիշենք Աննայի աղոթքը. Հեղիին թվաց, թե նա գինովցած է, սակայն Աննան ասաց. «Ով տեր իմ, այդպես չէ. ես վշտացած սրտով կին մըն եմ, և գինի կամ օղի չեմ խմած, սակայն Տերոջը առջև իմ սիրտը բացի» (Ա Թագ 1:15):

Փեբրվարի, 2020թ., ՇՆ (119)

Աղաչում են ձեզ, անկեղծ աղոթք արեք, Տիրոջ երեսը փնտրեք ու սպասեք Նրա ողորմությանը: 40-րդ սաղմոսում Դավիթ թագավորն ասում է.

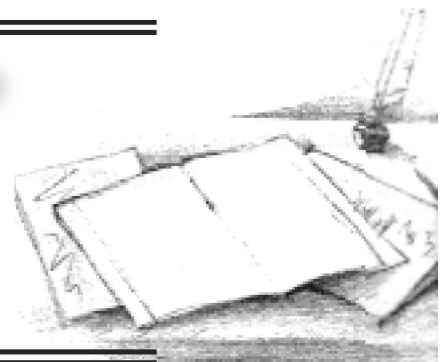

«Սպասելով սպասեցի Տերոջը, ու ծռեցաւ ինձի ու լսեց իմ աղաղակս և զիս կորստեան փոսէն, տղմալից կաւէն հանեց, ու ոտքերս վէմի վրայ ամուրցուց ու քայլուածքս հաստատեց. ու բերանս դրաւ նոր երգ մը, մեր Աստուծոյն գովութիւնը: Շատերը պիտի տեսնեն ու պիտի վախենան, ու Տերոջը պիտի յուսան»:

Այսօր է ժամանակը, սիրելիներս, աղոթենք, որ Տիրոջ փառքը գա մեր տների, մեր ընտանիքների ու մեր սրտերի մեջ: Նա անպայման կգա, որովհետև խոստացել է: Նա քո կամքին հակառակ քո սիրտ չի մտնի, քեզ մնում է միայն քո սիրտը բացել Նրա առաջ:

Մամիկոն Ղազարյան

ՀՐԱՅՐ ԵՂԲՈՐ ԴՊՐՈՑԱԿԱՆ ՀՈՒՇԵՐԻՑ

Ես ծնվել եմ 1952թ. Սպիտակի շրջանի Կաթնաջուր գյուղում, ուսուցչի ընտանիքում: Երբ ավարտեցի տեղի յոթերորդ դասարանը, նույն տարին քննություն տվեցի և ընդունվեցի Երևանի ֆիզիկամաթեմատիկական դպրոցի ութերորդ դասարան: Դպրոցում սկսեցի կարդալ Ավետարանը, որը շատ դժվար էր

ճարվում, և ընդունեցի մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին: Աստծու մասին ինձ վկայեց Ռաֆիկ եղբայրը, որ մեր գուգահեռ դասարանից էր: Երբ ֆիզմաթ դպրոցում հայտնի դարձավ, որ կան մարդիկ, ովքեր աղոթք են անում, Աստվածաշունչ են կարդում, մեծ աղմուկ առաջացավ: 1968թ.՝ Խորհրդային տարիներին դա շատ լուրջ էր

ընդունվում: Տնօրենին ասել էին՝ թե հավանաբար այդ երեխաները Էջմիածնին կից ճեմարան են բացել մեր դպրոցում: Տնօրենն ասում էր՝ չէ՞ որ մենք ստեղծել ենք համալսարանին կից ֆիզմաթ դպրոց, բայց մի՞թե արդյունքը այսպես պետք է լինի: Դպրոցի տնօրենությունը նպատակ էր դրել մեզ դաստիարակել ու դպրոցից արմատախիլ անել այդ ամենը: Այդ կապակցությամբ որոշեցին աթեիստական գրքեր բաժանել, որպեսզի մենք կարդանք, խելքի գանք ու հասկանանք «ճիշտն ու սխալը»: Մեր դասարանի տղաներից մեկին, եթե չեմ սխալվում՝ Թումանյան Գագիկին, հարցաքննել էին և պահանջել, որ պատմի, թե ինչպես ինքը դարձավ քրիստոնյա: Նա պատասխանել էր, որ կարդալով մատերիալիզմը՝ ինքը դարձավ իդեալիստ, և կարդալով իդեալիզմը՝ դարձավ քրիստոնյա: Իհարկե, նրանք այդ պատասխանից շատ էին բարկացել, քանի որ մտածում էին, որ իրենց կհաջողվի աթեիստական գրքերի միջոցով երեխաներին բերել աթեիստական գաղափարախոսության, իսկ այդ տղան ասում է հակառակը: Եվ երբ հարցրել էին, թե ինչպես դա եղավ, նա պատասխանել էր. «Երբ կարդացի մատերիալիզմը և տեսա, որ այդ ամենը սխալ ու անհիմն է, մտածեցի՝ ուրեմն իդեալիզմը ճիշտ կլինի: Հետո, կարդալով իդեալիզմի մասին՝ հասկացա, որ միակ ճիշտը հավատքն է»:

Այդ պրոցեսը շատ սրվեց մեր

դպրոցում: Ինձ հավատքի մասին վկայած երիտասարդին՝ կիրովականցի Գրիգորյան Ռաֆիկին, նաև եղեգնածորցի Սկրտչյան Համլետին և ինձ դպրոցից հեռացրին: Եվ դա արեցին քննություններից մոտավորապես 10-15 օր առաջ: Մենք, իհարկե, այդ ժամանակ շփոթվեցինք, և մեզ խորհուրդ տվեցին դիմել Ռայկոմի առաջին քարտուղարին: Երբ մենք գնացինք նրա մոտ, նա շատ զարմացավ, թե երեխաներն ինչ գործ պետք է ունենան իր հետ: Պարզվեց, որ նա բավական լավ մարդ էր և մեզ շատ սիրով ընդունեց, մեքենա կանչեց, մեզ նստեցրեց և հետ տարավ մեր դպրոց: Երբ նա հետաքրքրվեց, թե ինչ է պատահել, տնօրենությունը նրան մանրամասն պատմեց ամեն բան: Նա էլ պատասխանեց, որ իրենք չեն կարողացել «մի մատ» երեխաներին դաստիարակել և հիմա այդ կերպով վրեժ են լուծում նրանցից: Նա շատ խիստ զգուշացրեց դպրոցի տնօրենությանը, որ բոլորին կպատժի և հրամայեց անմիջապես մեզ ետ ընդունել դպրոց: Մեզ, իհարկե, ետ ընդունեցին դպրոց, բայց քանի որ շատ բարկացած էին մեզ վրա, ասացին, որ միևնույնն է, մեզ պատժելու են և քննություններից երկուս կնշանակեն: Ես այդ ժամանակ մեղալի թեկնածու էի: Նրանք իրենց փորձն արեցին ռուսերենի քննության ժամանակ, բայց հետո միևնույնն է, նորից բարձր գնահատական դրեցին, և մենք կարողացանք ավարտել դպրոցն ու

ՊԵՐԵՎՈՐԵ, 2020թ., © N 2 (119)

ընդունվել համալսարան:

Դպրոցում շարունակվում էր պատերազմը՝ մատերիալիզմ, իդեալիզմ, կրոն, հավատք, մինչև որ մեր դպրոց կանչեցին այն ժամանակների շատ ուժեղ աթեիզմի քարոզիչ Արա Սվասյանին: Նա դասավանդում էր պոլիտեխնիկական ինստիտուտում և աթեիզմի միության նախագահն էր: Նրան հրավիրել էին դպրոց, որպեսզի ելույթ ունենա և համոզի երեխաներին աթեիզմի ճշմարտության մեջ:

Այդ մթնոլորտը կարծես մի տեսակ տարօրինակ էր. եթե ինտելիգենցիայի՝ ուսուցիչների, բժիշկների, կիրթ մարդկանց միջավայրում ասեիր Աստված կա, կարող է քեզ համար շտապ օգնություն կանչեին՝ ասելով, որ դու խելքդ թոցրել ես: Ու հիմա զարմանում և ուրախանում եմ, որ այսօր այդպես չէ, և շատ մարդիկ հավատում են, որ Աստված կա, բայց մի կողմից էլ խիստ ափսոսում եմ, որ Խորհրդային պետության մեջ Աստծու օրենքը պահելու հանդեպ ավելի լուրջ վերաբերմունք

կար, քան այսօր: Եթե Խորհրդային պետության մեջ մի անբարոյական թերթ կամ ֆիլմ լիներ, անմիջապես դատի կտային և թույլ չէին տա այդ ազատությունը, իսկ այսօր, ցավոք սրտի, ընդհանրապես չեն հասկանում, թե որն է ազատությունը, և ամեն ինչ խառնել են իրար: Առաջացել է շատ դժվար իրավիճակ, և թող Աստված օգնի, որ մեր ժողովուրդը այս ամենի մեջ չշփոթվի:

Սիրելիներ, մարդը բացի հացից, նյութական սնունդից, ունի նաև հոգևոր սնունդի կարիք: Մարդկային էնոցիան չի կարելի հոգևոր սնունդի տեղ մատակարարել և դրանով սնել մարդկանց, ինչը այսօր շատերը փորձում են անել: Մարդը որոշակի շնչավոր սնունդ է ստանում օրենքների խախտումով, որը երբեք հոգևորի տեղ չի կարող լինել: Մարդկային հոգեբանությունն այնպիսին է, որ եթե նրա համար այլևս օրենք չլինի խախտելու, ապա նա խիստ կշփոթվի և կհայտնվի դժոխսային իրավիճակում: Վերցնենք Ներոնի օրինակը, որ բոլոր օրենքները խախտել էր, և այլևս խախտելու բան չկար: Նա այդ ժամանակ հոգեկան սնունդի բացակայությունից ու հոգևոր ձանձրությանից հրկիզեց Հռոմը՝ հռոմեական կայսրության մայրաքաղաքը: Միգուցե նրան միայն դա էր մնացել արգելված: Եթե մենք էլ պատկերացնենք մարդու համար մի վիճակ, որ ամեն բան թույլատրված է և ոչ մի

բան արգելված չէ (ինչը մարդիկ ազատություն են համարում), ապա կարելի է ասել, որ իրականում դա շատ մեծ է դժոխքի, որտեղ մարդիկ տառապում են հոգեկան դատարկությունից: Շատ լուրջ մտածողներ դա հասկացել են, շատերն էլ չեն հասկացել: Օրինակ՝ ֆրանսիացի գրող Ալբերտ Բամյուն հասկացել էր դա և ասում էր, որ ստրկությունը լինելու է մեր հետագա օրհնությունը, և որ ինքը ժամանակին գոռում էր ազատության մասին, ապա հետագայում փախչում էր դրանից:

Եթե չկա Աստծու հետ հաղորդակցություն, բոլոր օրենքներից ազատ լինելը մեծ է դժոխքի: Բայց հիմա, ցավոք սրտի, մարդիկ քարոզում են ազատություն, մեղքի իրավունք, որ մարդը անի ինչ ուզում է: Ենթադրենք, նա այդ ամենը արեց: Եվ բոլորը անելուց հետո, երբ խախտելու էլ ոչ մի բան չի ունենա, նա այլևս սնունդ չի ստանա և սովից կսկսի գայլի պես ոռնալ: Այդպես գրված է մարգարեության մեջ՝ ձեր հոգու ճնշումից կոռնաք: «Անոր համար Տեր Եհովա այսպես կ'ըսէ. Ահա իմ ծառաներս պիտի ուտեն, բայց դուք անօթի պիտի մնաք.... ահա իմ ծառաներս պիտի ուրախանան, բայց դուք ամօթալից պիտի ըլլաք. ահա իմ ծառաներս սրտի ուրախութեամբ պիտի ցնծան, բայց դուք սրտի ցաւէ պիտի աղաղակէք, և հոգիի ճնշումէ պիտի պիտի ոռնաք» (Եսայա 65:13-14):

Սիրելիներ, բոլոր օրենքները խախտելուց հետո վերջում այլևս բան չի մնա խախտելու, և կլինի դատարկություն:

Մարդկային զգացմունքները, սուր ծիծաղը կամ մի ուրիշ բան որպես հոգևոր՝ վերևից իջած սնունդ ներկայացնելը ստություն է, և մենք երբեք չենք ուզում այդպիսի կեղծ սնունդ տալ մարդկանց: Մենք ուզում ենք, որ մարդը իսկապես հաղորդ լինի Աստծու կյանքի հետ, ներսը լինի մաքուր, մմանվի Հիսուսին, կարողանա իրենից շատ ցածր մեկին բարձր տեսնել, մարդկային չափանիշներով իրենից ցածրի ոտքերը լվանալ, աղոթել իրեն հալածողների համար, չարության փոխարեն չարություն չանել, այլ լինել հեզ ու սրտով խոնարհ: Սիրելիներ, այս ամենը աստվածային ճշմարտություններ են, որ մենք դավանում ենք և ուզում ենք փոխանցել մյուսներին: Ճշմարտությունը ուժեղ է, քան բոլոր ստերը, դրա համար էլ ես տեսնում եմ, որ մեր՝ «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցին ունի այդ հոգևոր զորությունը և ուժը՝ երիտասարդությանը դեպի Քրիստոսին տանելու համար: Ճշմարիտ քրիստոնյայի կերպարը ռեալ փաստ է, որի մեջ ապրում է Քրիստոսը, այսինքն՝ Աստծու բնությունը, որը խիստ տարբեր է մարդկային բնությունից: Ավելի պարզ ներկայացնելու համար կարելի է համեմատել ծառերի պատ-

Պեղեկավար, 2020թ., © N 2 (119)

վաստման հետ՝ դրսից վերցնում են մի լավ պտուղ բերող ծառի ճյուղ, բացում են պատվաստվող ծառի կեղևը և ճյուղը դնում այդ կեղևի մեջ: Պարզ է, որ ինչքան էլ վատ պտուղ բերող ծառը մշակեն՝ ոչինչի չեն հասնի, նա լավ պտուղ չի տա: Եթե դրսից նոր կյանքի տարր չբերեն՝ ոչ մի դաստիարակություն, խրատ օգուտ չի տա մարդուն, քանի որ նրա մեջ մեղքի բնությունը ավելի զորավոր է, քան բոլոր դաստիարակությունները միասին վերցրած: Բայց երբ դրսից մարդու մեջ ներդրվում է աստվածային կյանքի տարրը, որ Աստծու նվերն է մարդուն, մարդու մեջ նոր կյանք է ներդրվում: Այդ ժամանակ մարդու ներսում բնակվող մեղքի բնությունը կամաց-կամաց, հոգևոր աճման հետ զուգ-

ընթաց, զրկվում է իր իշխանությունից և մարդու ներսում քաղավորը լինում է ոչ թե մեղքը, այլ Քրիստոսը: Եվ այդպիսի մարդը արդեն կարիք չունի իրեն վիրավորողին վիրավորելու, չարության փոխարեն չարություն հատուցանելու, քանի որ ինքն արդեն երկնքից իջած սնունդ ունի:

Հրավիրում ենք ձեզ, երիտասարդներ, ծերեր և բոլոր մեր հայ ժողովուրդ, որ ընդունեք մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին, ունենաք երկնքից իջած Քրիստոս-կյանքը և սպասեք մեր Տերու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի փառավոր գալուստին ու մտնեք հավիտենական հանգստի մեջ: Փառք մեր Տեր Աստծուն: Ամեն:

ՀԱՐՑ՝ ՈՒՂՂՎԱԾ ԲՈՒՈՐԻՆ

Մանկական կիրակնօրյա դպրոցի ուսուցչուհին դասարանի առաջ կանգնած բացատրում էր, թե ինչու են հավատացյալներին կոչում քրիստոնյաներ:

Ցավոք սրտի, ուսուցչուհին ուներ ամբարտավան, անհաշտ, անկարագրելի վատ բնավորություն: Դասի վերջում նա հարցրեց աշակերտներին.

- Ո՞վ կասի, օրինակ, ինչու են ինձ կոչում քրիստոնյա:

Մի որոշ ժամանակ տիրում էր ծանր լռություն: Հանկարծ հնչեց ետևի շարքի տղաներից մեկի զրնգուն պատասխանը.

-Ամենայն հավանականությամբ, ձեզ լավ չեն ճանաչում...

Լավ պատասխան էր: Այս հարցի շուրջ մենք էլ պետք է հաճախ խորհենք՝ արդյո՞ք մարդիկ մեր կյանքում տեսնում են Քրիստոսին:

ԱՍՏՎԱԾ ԱՆՈՒՄ Է ԱՅՆ, ԻՆՉ ՑԱՆԿԱՆՈՒՄ Է

Եթե հավատանք այս վկայությանը և համաձայնենք Նրա ծրագրի հետ, կստանանք առատ օրհնություն. «Երբ զայս ըսաւ, թքաւ գետինը և թութով կաւ շինեց, ու այն կաւը կոյրին աչքերուն վրայ ծեփեց. Եւ ըսաւ անոր, Գնա, լուացուէ Սելովամի աւազանին մէջ (որ դրկուած կը թարգմանուի), ուստի գնաց ու լուացուեցաւ, եկաւ ու կը տեսնէր» (Հովհ. 9:6-7):

Այդ մարդը կույր ծնվել էր, նա ո՛չ արևի լույսն էր տեսել, ո՛չ իր ծնողներին, և շատ էր ուզում տեսնել: Նա հենց դրա մասին խնդրեց Տիրոջը:

Իսկ ի՞նչ ենք խնդրում մենք, երբ օգնության հայցով դիմում ենք Տիրոջը:

Այն ժամանակ հասարակությունը խիստ ծիսակրոն էր: Ժողովուրդը շատ նախանձավոր էր ծեսերի, օրենքների նկատմամբ, սակայն մարդկանց վերաբերող կոնկրետ կարիքները նրանց չէին մտահոգում: Հիսուսի արածները նրանց դուր չէին գալիս:

Այս դեպքում Հիսուսն արեց այն, ինչը չէր համապատասխանում նրանց մշակույթին: Թքել գետնին, ցեխ սարքել, քսել այն մարդու աչքերին... դա մի արարք էր, որը նրանք դիտում էին ոչ պատշաճ, ոչ էլ ճիշտ: Սակայն Աստ-

ված անում է այն, ինչ ցանկանում է:

Այս պատմության մեջ մենք տեսնում ենք մի քանի կերպար. կույրը, որը ցանկանում էր տեսնել, դառնությանը լցված ծնողները, ովքեր ցանկանում էին օգնել իրենց որդուն, նրանց շրջապատող մարդիկ, ովքեր անտարբեր էին այս ամենի նկատմամբ, և բոլորի նկատմամբ սիրով լցված Հիսուսը:

Այսօր նույնպես հանդիպում ենք բազում անտարբեր մարդկանց, դրա համար էլ, եթե դուք խնդիր ունեք, ապա ավելի լավ է դիմեք Հիսուսին: Նրա մոտ են մեր բոլոր խնդիրների լուծումները: Կարևոր չէ, թե Աստված այս կամ այն հրաշքը ինչպես է կատարում, կարևորն արդյունքն է՝

Փեթեկաթ, 2020թ., ՓԶ (119)

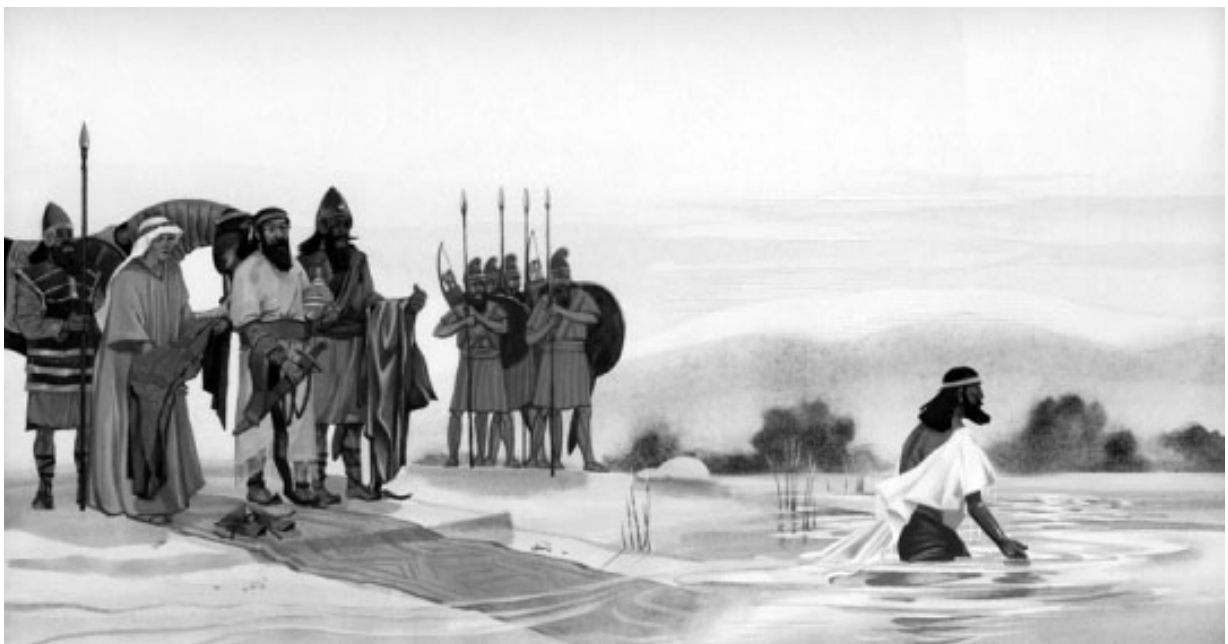
մենք տեսնում ենք, սկսում ենք զանազանել հոգևորը մարմնավորից, սիրով ենք լցվում, փրկվում են մեր հարազատներն ու բարեկամները:

Այդպես էլ տեղի ունեցավ Նեեման ասորու կյանքում. «Ու երբ Աստուծոյ մարդը Եղիսէ լսեց՝ որ Իսրայէլի թագաւորը իր հանդերձները պատռեր է, թագաւորին մարդ դրկեց ու ըսաւ, Ինչո՞ւ հանդերձներդ պատռեցիր. թող անիկա ինծի գայ, ու գիտնայ թէ Իսրայէլի մէջ մարգարէ կայ: Եվ Նեեման իր ձիերովը ու կառքովը գնաց, ու Եղիսէի տանը դուռը կայնեցաւ: Ու Եղիսէ մարդ մը դրկեց անոր՝ ըսելով, Գնա Յորդանանու մէջ եօթը անգամ լուացուէ, և մարմինդ քեզի կը դառնայ, ու կը մաքրուիս: Ու Նեեման բարկացաւ ու գնաց՝ ըսելով, Ահա ես կ'ըսէի որ անիկա անտարակոյս իմ քովս պիտի գայ ու կայնի, և իր Եհովա Աստուծոյն անունը պիտի կանչէ, ու

ձեռքը այն տեղին վրայ պիտի երերցնէ, ու բորոտութիւնը բժշկէ» (Դ Թագ. 5: 8-11):

Երբեմն այն, ինչ անում է Աստված, չի համապատասխանում մեր պատկերացումներին, ավանդույթներին կամ էլ շրջապատի մարդկանց կարծիքին: Սակայն մենք պետք է հնազանդվենք ու ստանանք հրաշքի մեր վկայությունը: Մի՛ գնացեք Նեեմանի ճանապարհով, որն անցավ տրտունջի, դժգոհության միջով, չէ՞ որ դա լավ արդյունք չի տա: Ձեր կյանքը լիովին հանձնե՛ք Աստծուն ու կատարելապես վստահե՛ք Նրան, հաղթահարե՛ք մարմնի պայքարն ընդդէմ բանականության: Կանչե՛ք Տիրոջը, և թո՛ւյլ տվե՛ք Նրան ձեր կյանքում անելու ցանկացած բան, որը կլինի հոգուտ ձեզ:

**Ռուսաստանի ԱՀԲ եկեղեցի
Էդուարդ Գրաբովենկո**

ՆՈՐ ՀԱՐԵՎԱՆՆԵՐԸ

Մանյա տատիկին գյուղում բոլորն էին ճանաչում: Նա ազատ մտնում էր բոլորի տները, սակայն ոչ բոլորն էին նրան սիրում նրա «երկար լեզվի» պատճառով: Մի զարմանային օր նա գրուցում էր երկու հարևանուհու հետ, երբ երեխաների մի խումբ աղմուկ-աղաղակով հայտնեց նրան, որ նոր հարևաններ ունի.

- Մանյա՛ տատիկ, Մանյա՛ տատիկ, հենց նոր մի ամբողջ թափառախումբ մարդ եկավ ձեր կողքի տուն:

Ծեր կինը հանկարծ հիշեց ինչ-որ անհետաձգելի գործերի մասին ու շտապեց տուն: Հետախույզի նման հարմար տեղավորվելով իր տան պատշգամբում՝ նա ուշի-ուշով սկսեց հետևել նոր հարևաններին:

Տան նախաշեմին դրված էին մի երկու պարկ իր և մի երկու արկղ էլ աման-չաման: Ամեն կողմից լսվում էր երեխաների խոսք ու ծիծաղ:

- Էս քանի՞ երեխա ունեն,- անորոշ ինքն իրեն հարցրեց Մանյա տատը և հաշիվը չկորցնելու համար սկսեց ծալել ձեռքի մատները: Էս մի աղջիկը, որ ջրհորից ջուր է տանում, երևի մեծն է, կլինի մոտ տասնվեց տարեկան: Էս մեկը պատուհանների կրկնափեղկերն է բացում, մյուսը խորդանոցից ինչ-որ բան է հարցնում: Սրանք երկուսն էլ կլինեն մոտ տասը-տասներկու տարե-

կան: Էս երեք... դուռն ավել փորձող աղջիկը՝ չորս: Խորդանոցից եղբայրը քրոջ ձեռքից բռնած դուրս է բերում՝ փոքրին, հազիվ երկու-երեք տարեկան կլինի: Մի մատն էլ ծալեց:

Մի փոքրիկ աղջիկ էլ բարձր ձայնով լալիս, մորն էր կանչում: Այդ լացի վրա անմիջապես հայտնվում է մի նիհարակազմ երիտասարդ կին՝ մոտ քառասուն տարեկան:

Մանյա տատը նայեց ծալած մատներին ու մտքում ասաց. «Հինգ... դե ուրեմն հանգստության մասին կարելի է մոռանալ: Աջ կողմի հարևանուհին երեքն ունի՝ լաց են լինում անդադար: Հիմա էլ մյուս կողմից հինգը... և ինչո՞ւ ընտրեցին հենց այս տունը, չէ՞ որ գյուղում այնքան լքված տներ կան...»:

Պեյզեվաթ, 2020թ.. ©N2 (119)

Մինչև հարևանները տունը մաքուր չմաքրեցին ու չարքեցին, վերջին իրերն էլ ներս չտարան, Մանյա տատիկը ներս չմտավ: Այդ ժամանակ նրա ականջին հասավ մի դյուֆիչ երգի ձայն, որը գալիս էր նորեկների տնից:

- Հետաքրքիր մարդիկ են, ամբողջ օրն աշխատեցին, մի՞թե չեն հոգնել, որ դեռ երգելու էլ ուժ ունեն:

Առավոտ կանուխ Մանյա տատիկն արդեն հարևանների դուռն էր թակում, որպեսզի ամեն բան մանրամասն իմանա ու տարածի գյուղացիներին: Այդ հարցում նրան հավասարը չկար:

- Ես Տատյանան եմ, սրանք էլ իմ բալիկներն են,- ներկայացավ հարևանուհին: Մեծերը հերթով մոտեցան ու ներկայացան,- իսկ սրանք մեր փոքրերն են՝ Նինան և Դաշինկան,- ասաց տանտիրուհին: Համեցե՛ք մեզ հետ նախաճաշենք:

Նախաճաշից առաջ բոլորն աղոթեցին և սկսեցին ուտել: Տղաներն ասացին, որ խորդանոցում գործիքներ են գտել և արդեն ինքնուրույն կարող են ցանկապատը նորոգել..

- Իմ օգնականներն են, չնայած դեռ փոքր են, բայց ինքնուրույն տղաներ են:

Նախաճաշից հետո տղաներն, ինչպես որ խոստացել էին, գնացին իրենց գործերով՝ իրենց հետ տանելով փոքր բույրերին, իսկ մեծն օգնեց մորը սեղանը հավաքել:

- Տեսնում եմ երեխաներդ խելոք ու կարգապահ են,- ասաց Մանյա տատիկը՝ դիմելով Տատյանային,- իսկ ա՛յ, ձախակողմի հարևանուհի Վալենտինայի երեքը քո երեխաներից շատ աղմուկ են բարձրացնում: Նրանց հայրը հենց իմացավ, որ երրորդ երեխան պետք է ծնվի, փախավ քաղաք ու էլ ետ չի եկել: Ես Վալկային ասում էի՝ հեռացրու, իսկ նա ինձ չլսեց ու հիմա տանջվում է երեքի ձեռքին:

- Լավ բան չէ մարդկանց դատելը, դա մեր գործը չէ,- ասաց Տատյանան,- իսկ աբորտ անելն ընդհանրապես ծանր մեղք է, չէ՞ որ մարդ են սպանում, այնպես որ լավ է արել, որ չի դիմել այդ քայլին, Աստված կօգնի, երեքին էլ ոտքի կկանգնեցնի: Դուք ինձ ներեք, Մանյա՛ տատիկ, մեզ այցելեք մի այլ անգամ, երբ ձեր մասին ինչ-որ բան կուզենաք պատմել, իսկ հիմա ես գործեր ունեմ:

Նոր հարևանուհին Մանյա տատիկին դուր չեկավ. «Ասացեք խնդրեմ, արդարիս տեսեք... մեր գործը չէ... իսկ ինքն ամուսին չունի էլ, երևի երեխաներից է փախել: Բոլոր տղամարդիկ էլ այդպիսին են,- ասաց Մանյա տատիկը՝ երևի ինչ-որ բան իր կյանքից հիշելով,- տեսնենք համագյուղացիներն ինչպես կընդունեն»:

Գյուղը նորաբնակներին ընդունեց շատ արագ և լավ: Մի երկու շաբաթ էլ չէր անցել, իսկ Տատյանան արդեն հագուստ էր կարում գյուղի կանանց

համար, նորոգում էր մեծահասակների հնամաշ հագուստը: Որդիները հարևանների համար փայտ էին կտրում, նրանք էլ վարձատրում էին որը գումարով, որն էլ սնունդով: Մի օր Մանյա տատը տեսավ, թե ինչպես է Տատյանան տուն տանում մի այծ, իսկ տղաներն ուրախ վազվզում էին ու կանչում. «Ուռա՛, մենք հիմա կաթ կունենանք»:

- Սա Մատվենների ա՞յծն է,- հարցրեց Մանյա տատը:

- Նրանցն է: Իմ աշխատանքի դիմաց նրանք այս այծը տվեցին ինձ:

- Բայց այս այծն արդեն կես տարի է, որ կաթ չի տալիս: Մորթելն էլ իմաստ չունի, որովհետև միայն կաշին ու ոսկորն է, դրա համար էլ քեզ են տվել: Դու դրանից ոչ թե օգուտ, այլ գլխացավանք կունենաս:

- Ա՛յ կտեսնեք, որ օգուտ կունենանք,- ասաց տղաներից մեկը,- մենք նրա համար կաղոթենք, և նա կաթ կտա:

Մանյա տատն ուները թոթվելով ու քթի տակ քրթմնջալով տուն գնաց:

Մի շաբաթ անց տատն իր բակում կանգնած հանդիմանում էր Վալենտինային երեխաների աղմուկի համար, երբ բացվեց դուռն ու ներս մտավ Տատյանայի մեծ աղջիկը: Նա մի կես լիտրանոց տարալով կաթը մեկնեց Վալյային ու ասաց.

- Ահա՛, մորաքույր Վալյա, մայրիկը ձեր փոքրիկին այծի կաթ է ուղարկել,

ասաց, որ շա օգտակար է:

- Իսկ այն ձեզ որտեղի՞ց, չլինի՞ այծը սկսել է կթվել,- զարմացած հարցրեց Վալյան:

- Այսօր առաջին անգամ,- ուրախ պատասխանեց աղջիկն ու հեռացավ:

Աննկատ անցավ ամառը, վրա հասան աշնանային երկար, մռայլ ու սառը երեկոները: Գյուղում մեռյալ սեզոն էր: Մանյա տատիկն իր ժամանակն անցկացնում էր պատուհանից դուրս նայելով, իսկ հարևան բակում կյանքը շարունակում էր եռալ՝ երեխաները դպրոց էին գնում-գալիս, համագյուղացիներից շատերն էին մտնում Տատյանայի մոտ հագուստ պատվիրելու, սակայն ամենից հաճախ նրանց այցելում էր Վալենտինան՝ երեխաների հետ: Մանյա տատի հետաքրքրասիրությունն արդեն անցել էր բոլոր սահմանները. «Ի՞նչ են անում նրանք ամեն երեկո, հեռուստացույց չունեն, գուցե լոտո՞ են խաղում», - մտածում էր ծեր կինն ու մի օր էլ չդիմացավ, մթության քողի տակ աննկատ մտավ հարևանի բակ: Պատուհանին հասնելու համար ոտքի տակ մի կոճղ դրեց ու ձգվեց վերև: Այն, ինչ տեսավ, նրան խիստ զարմացրեց. երկու ընտանիքի անդամներն էլ նստած էին մեծ սեղանի շուրջ, նրանք հերթով կարդում էին մի հաստ գիրք ու փոխանցում մեկը մյուսին: Նրանք երբեմն դադարում էին ընթերցել և ինչ-որ բան էին քննարկում: Այդ գիրքն

Պեթեկովա, 2020թ., © N 2 (119)

Աստվածաշունչն էր, նա անմիջապես հասկացավ: Հետո նրանք սկսեցին ինչ-որ երգ երգել: Ավելի լավ լսելու համար Մանյա տատը կանգնեց ոտքի թաթերի ծայրերին: Հանկարծ կոճող ճոճվեց, ու Մանյա տատն աղմուկով ընկավ գետնին:

Արդեն երկու շաբաթ էր, ինչ Մանյա տատիկը կոտրած ոտքով պառկած էր Տատյանայի տանը, չէ՞ որ նա չէր կարող անօգնական ծեր կնոջը մենակ թողնել: Մի օր, երբ ավագ երեխաները դպրոցում էին, իսկ փոքրիկները քնած՝ Մանյա տատն սկսեց իր գրույցը.

- Քո վերջը լավ կլինի, Տատյանա՛, ծերության ժամանակ սիպված չես լինի ուրիշներից օգնություն խնդրել, իսկ իմ ամուսինը հենց իմացավ, որ հողի եմ, սիրուհու հետ գնաց խոպան: Այդ օրվանից ես նրանից լուր չունեմ: Դարդից երեխան հեռացրի և ամբողջ կյանքս այդպես էլ մենակ անցկացրի: Իսկ ինչ է, քո ամուսի՞նն էլ է քեզ լքել, որ երեխաներիդ մենակ ես մեծացնում:

- Մանյա՛ տատիկ, արդեն տասնյոթ տարի է ես այրի եմ:

- Իսկ ինչի՞ց է մահացել, հո հիվանդ չէ՞ր:

- Ասթմայից, բանտում է մահացել:

- Իսկ ինչի՞ համար էր նսած դժբախտը:

- Հավատքի համար, այն բանի համար, որ մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսից չհրաժարվեց: Նրան

բանտ մատեցրին, իսկ ինձ հողի վիճակում Մոսկվայից վտարեցին: Երբ որդիս ծնվեց, ես նրան հոր պատվին Պյոտր կոչեցի: Նրանք այդպես էլ իրար չտեսան: Հինգ տարի հետո խեղճը բերդում մահացավ: Իսկ որդիս իմ մխիթարությունն էր, հոր նման էլ սիրում էր մեր Տիրոջը: Հիմա նրանք երկուսով միասին երկնքում են, իսկ ես՝ այստեղ...

- Ի՞նչ ես ասում, չլինի՞ նա էլ է մահացել:

- Երկու տարի առաջ նրան սպանեցին:

Տատյանան մի փոքր լռեց, ապա սկսեց իր պատմությունը:

- Մեր կողքին ապրող հարևանները հարբեցողներ էին: Ամուսինը հարբում էր թե չէ, երեխաներին տնից դուրս էր անում ու սկսում էր կնոջը ծեծել: Մենք աղջիկներին մեր տուն էինք տանում, կերակրում էինք, մեր տանն էլ քնեցնում էինք: Երրորդ երեխայի ծնվելուց հետո կինն էլ սկսեց խմել: Այնպես որ աղջիկներից մեծը հաճախ էր գիշերվա կեսին մեր դուռը թակում մյուս երկու քույրերի հետ միասին: Այդ գիշեր էլ նրանք մեր տանն էին, բայց այդ մասին որդիս չգիտեր, որովհետև աշխատում էր երկրորդ հերթով: Երբ աշխատանքից տուն է գալիս, լսում է, որ հարևանը ծեծում է կնոջը: Մտնում է նրանց տուն, որ աղջիկներին պաշտպանի ու մեր տուն բերի: Հարբած հա-

քանս նրան դանակահարում է, գցում նկուղ, իսկ ինքը պառկում քնում: Չհանգցրած ծխախոտից կրակ է բռնկվում, ու ողջ տունն այրվում է: Հրշեջները փլատակների տակից գտան որդու: Տեղի ունեցածի մասին հետագայում այդ հարբեցողի կինն էր ուսիկաններից պատմել: Նա մի երկու օր դեռ ողջ է լինում վերակենդանացման բաժնում, իսկ ամուսինը ողջ-ողջ այրվել էր: Այդպես էլ որդու փոխարենն էս երեք դուստր ունեցա:

- Ի՞նչ ես ասում, մա քո միակ որդուն սպանել է, իսկ դու նրա աղջիկների՞ն ես պահում:

- Բայց չէ՞ որ Աստված էլ Իր միածին Որդուն խաչի մահվան ուղարկեց, որ մենք կյանք ունենանք: Հիսուսն իրեն տանջողներից ներեց և մեզ էլ սովորեցրեց ներել: Եվ ընդհանրապես, երեխաների մեղքը ո՞րն է: Նրանք հո մեղավոր չէին, որ իրենց ծնողները հարբեցողներ էին:

- Բա տղաները, նրա՞նք ում երեխաներն են:

- Թաղումից հետո մենք բոլորս որոշեցինք տեղափոխվել, որ նոր կյանք սկսենք: Տղաները մեզ միացան ճանապարհին: Նրանք կայարանում մեր ուտելիքի պայուսակն էին ուզում գողանալ, դե մենք էլ նրանց կերակրեցինք, իմացանք, որ նրանք որբեր են Չեչնիայից: Մենք էլ նրանց մեզ հետ վերցրինք: Հիմա մենք բոլորս հարազատներ ենք դարձել՝ նրանք ինձ են սիրում, ես էլ նրանց: Այսպես էլ, Աստծու օգնությամբ, ինչպես տեսնում եք, ապրում ենք:

Մանյա տատիկը երկար ժամանակ լուռ էր՝ իր մտքերի հետ, իսկ հետո խորը շունչ քաշեց ու ասաց.

- Հիմա ես հաստատ գիտեմ, որ Աստված կա...

*Մարիա Տիխոնովա
«Նաշի դնի», ք. 2132*

Փենթիվաթ, 2020թ., ՓՆՁ (119)

Քրիստոնյաների կյանքի

Մի քրիստոնյա աղջկա հարցնում են.

- Արդյո՞ք սատանան ձեզ հիշեցնում է ձեր մեղքերի մասին:

- Իհարկե հիշեցնում է,- պատասխանում է աղջիկը, բայց ես նրան ուղարկում եմ արևմուտք, իսկ երբ նա վերադառնում է՝ ուղարկում եմ արևելք: Այդպես էլ նա գնում է արևմուտքից

արևելք, արևելքից արևմուտք և չի կարողանում գտնել իմ մեղքերը:

- Իսկ ինչո՞ւ եք արևմուտք և արևելք ուղարկում ձեր թշնամուն:

- Պատճառը շատ պարզ է: Չե՞ որ Աստվածաշնչում գրված է. «Որչափ որ արևելքը արևմուտքէն հեռու է, այնչափ հեռացրեց մեզանից մեր յանցանքները» (Սաղմոս 103:12):

Մի մարդ դեռ մանուկ ժամանակ անընդհատ տատից լսել էր. «Թոռնի՛կս, ա՛յ կմեծանաս, մեծ մարդ կդառնաս ու մի օր սրտիդ նեղություն կգա, ցավ կզգաս, այդ ժամանակ առանց վարանելու գնա եկեղեցի, այնտեղ քեզ ավելի լավ կզգաս, պատասխաններ կստանաս»:

Անցան տարիներ, և այս մարդու համար կյանքը դարձավ անտանելի: Հիշեց տատի խոսքերը և գնաց մի եկեղեցի: Ահա այդտեղ մոտեցավ իրեն մի կին ու ասաց, թե՝ ձեռքերդ ճիշտ չես պահում: Մեկ ուրիշը մոտեցավ. «Ճիշտ տեղում չեք կանգնել»: Երրորդը, թե՛ այս ի՞նչ եք հագել: Ետևից մեկն էլ հրելով ուղղում է. «Ճիշտ չեք խաչակնքում»:

Այդ պահին մոտենում է մի կին և ասում.

- Լավ կլիներ դուրս գալիք, տա-

ճարի կարգուկանոնի մասին գիրք գնեիք, կարդայիք, նոր մտնեիք:

Տղամարդը դուրս եկավ տաճարից և անգործությունից սկսեց լացել: Եվ ահա մի ձայն լսեց.

- Տղա՛ս, ինչո՞ւ ես լալիս:

Արցունքոտ աչքերը բարձրացնելուն պես տեսավ Հիսուսին և պատասխանեց.

- Տե՛ր, ինձ չեն թողնում տաճար մտնել:

Հիսուսը ամուր գրկեց և ասաց.

- Մի՛ արտասովոր, նրանք Ինձ էլ չեն թողնում:

ՍԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատար Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին Հովհաննու 3:16-ում կարդում ենք. «Որովհետեւ Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն տվեց, որ ով Նրան հավատա՝ չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու խմանալ Աստծու և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

Երևան		
Ավան	093-8131-53	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Ալդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բաբսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094-843504	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Արավիրյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի զանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Սիարոն
Նորքի զանգված	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրջեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Շրջաններ		
Արովյան	094-91-43-24	Քեչիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վախրի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077-70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Ստյոպա, 094-68-67-68 Արմեն
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Մինե
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարարաղ	094-00-94-08	Մարդյան Մինե
Ծածրարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093-48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռոբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

